

Verticala vieții

Blacks

Picură adânc secunda peste ziua zbuciumată
și a nopții catapasmă se întinde ca un leac
să-nvelească într-o bură ce-i muncit de judecată
și în mareția lunii e doar miezul unui fleac.

Luna hulpavă consumă ale dragostei merinde,
tolanită-n desfătare pe al stelelor covor
Și din când în când aruncă firimituri ce vor surprinde
două suflete flămânde și-nsetate de amor.

Vin cohorte de visuri din a somnului genune
și atacă nevăzutul cu o mare de-ntâmplări
ce-și hrănesc a lor samântă din a zilei acțiune,
așteptând ca-n toiul nopții să pornească-n zbor, călări.

Al lor prinț îndeamnă calul să-și întindă anvergura
unor aripi ce-s croite din al nopții așternut,
să pornească-n zbor, acolo, unde tainic sinecura
îi oferă stăpânirea peste-al viselor ținut.

Furișându-se-n tăcere, somnul își alege-o pradă,
peste-a ploapelor lumină el i-așterne tainic vis,
ca un hoț ce lasă-n urmă a suldamiilor tiradă,
el ia trupului tăria și-l coboară în abis.

Se întinde peste secolii a călătoriei vrajă
Și coboară până-n timpuri renegate în prezent,
când reduta omenirii larg deschisă, fără strajă,
era doar credința oarbă într-un astru difident.

Prin a visului magie și a nopții-ablațiune
trece, iată, printre secolii, bietul Călător noaten
și coboară în regatul unde-a Soarelui genune
E clamată în urale și numită.. Akhenaten.

Faraonul își ridică peste adunare chipul,
capul ținut zvâcnește ca o sulită spre cer.
Sceptrul și-l întinde-n zare stăpânind întreg nisipul
c-o putere antamată de la Nilul jitnicer.

Fermecat de locul unde vraja visului străluce,
Călătorul se îndreaptă către cel ce stă pe tron,
spre a da binețe celui ce cu fală-și duce

a sa nobilă relege, venerându-l pe Aton.

- Preamărite prinț al razei și al Soarelui lumină
din puterea unor gânduri izvorâte de prin cărți,
regăsesc a mea idee, reflectată de retină
și observ pierduta lume, neînscrișă azi pe hărți.

Larg îți este orizontul după dunele de aur
ce-i cuprins de-a ta privire și-al voinței așternut,
căci tu ai decis ca lumea să devină un tezaur
ce turnat în piramidă îți va fi mormânt și scut.

Ai gândit c-a ta uitare peste secolii vă fi stinsă
Dacă vie îți e cripta și cu fruntea-n fiptă-n cer?
Numai norii poartă-n pântec înflorită și aprinsă
Ploaia sacră a nemuririi cu izvoarele-n mister.

Mulți uita-vor al tău nume în a lumii promenadă
spre-un sfârșit pe care nimeni nu îl va citi prin cărți,
dar al tău mormânt enigmă, fără nici un gram tăgadă
va deschide lungi dezbateri și-ale nemuririi porți.

Te vei folosi de lumea ce îți cată adăpostul
tot analizându-ți viața și al tău tainic mormânt
și tot caută-nțelesuri fără a-nțelege rostul
vârfului de piramidă în război cu-acest Pământ.

- Călător adus de raze și de-a Soarelui splendoare
ca un sol al celor care încă caută răspuns,
De ce cauți azi, în dune, în nisipuri mișcătoare
Adevărul ce strabate generații ce-au apus?

Voi nu prindeți în privire decât tot ce vă-nconjoară
și nu vă uitați spre aștri, să pășiți pe drumul lor.
Prin gândire aveți aripi, dar legate-s de-o comoară
Ce a banului putere vă umbrește ca un stor.

Fiți voi paseri ce s-avantă spre a cerului magie!
Rupeți legătura sortii și în zbor porniți-îndat!
Chiar dacă în zborul tainic nu veți face hălăgie
Să știți că... e-n firea sortii să-ntâlniți ce-i perimat.

Iată cum o largă lume stă în stoluri adunată,
Vrăbii doar țopăitoare pe-al secundeii, simplu salt...
Ele n-au aflat că pasul e-o mișcare-îngreunată
de ciripituri ce-strânse în al inimii bazalt?

Dând din aripi se ridică la-nalțimi, ades știute

de a ochilor putere, dar nu îndrăznesc mai mult
că-s legate pe vecie cu parâme nevăzute
de a omenirii zarvă şi vor fi ce-au fost: tumult!

Să nu te opreşti în drumul ce îţi licăre menire!
Să te-avânţi spre alte creste, chiar de-or fi singură!
Pe Pământ, în ochii lumii vei fi doar o licărire
sau subiect vei fi de vorbă şi al altor răutăţi.

Te vei ridica în zborul ce-ţi va fi a ta gândire
Către o adunătură prinsă într-un zăiafet,
E a ciorilor periplu ce-au pierdut a lor menire
şi-n cronicături de secoli îşi deplâng al lor forfet.

De vei bate tot din aripi, te vei ridica spre creste
unde doar lumina vie va privi către Pământ,
vei atinge Absolutul şi o lume de poveste
îţi va fi în suflet casă, trupului apărământ.

Mulţi vor ridica privirea să îţi prind-a ta urcare,
dar ce vor vedea spre aştri va fi doar un punct pulsând.
Vor miji a lor privire, dar nu vor simţi în stare
cum îţi e aşezământul şi al nemuririi gând.

Ridicat-am piramida nu ca monument de fală
Şi a pietrelor putere nu am luat-o din nisip,
E doar verticala vieţii, necuprinsă de-ndoială
Ce milenii va străbate, sinonim la fenotip.

Iată cum a mea gândire în urcare a fost trimisă
ale piramidei trepte să le-nfrunte, rând cu rând,
să ajungă-n vârful sacru, unde viaţa nu-i închisă
de a timpului celulă şi trăieşte vericând.

.....
Se deşteaptă Călătorul din a somnului magie,
tremurând de Adevărul ce în urmă a tocat
tone de idei greşite aruncate-n astă lume
de ascunsă neputinţă de-a-nţelege ce-i codat.

Este clipa când se naşte noua ordine celestă
ca un gând ea se întinde în armata de soldaţi:
Să urmărim a noastră vrere, chiar de lumea o detestă
să nu fim ai bogăţiei şi ai faimei, bieţi argaţi!

Să curmăm interna frică de-a privi spre-nalte creste!
Zborul să ne fie amplu, neavând aripi, defel!
Ne vom ridica interne, piramide de poveste
şi apoi, treaptă cu treaptă, vom păşi spre-al nostru ţel.